

משנה - חולין

[פרק א](#) • [פרק ב](#) • [פרק ג](#) • [פרק ד](#) • [פרק ה](#) • [פרק ו](#) • [פרק ז](#) • [פרק ח](#) • [פרק ט](#) • [פרק י](#) • [פרק יא](#) • [פרק יב](#)

פרק א

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ב

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)
[ז](#) [משנה ח](#) [משנה ט](#) [משנה י](#)

פרק ג

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ד

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ה

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#)

פרק ו

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#) [משנה ז](#)

פרק ז

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ח

[משנה א](#) [משנה ב](#) [משנה ג](#) [משנה ד](#) [משנה ה](#) [משנה ו](#)

פרק ט

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה משנה ו משנה ז משנה ח

פרק י

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד

פרק יא

משנה א משנה ב

פרק יב

משנה א משנה ב משנה ג משנה ד משנה ה

א

פרק

א

משנה

-

א

פרק

הכל שוחטין ושחיטתן כשרה, חוץ מחרש, שוטה, וקטן, שמא יקלקלו בשחיטתן. וכלן ששחטו ואחרים רואין אותן, שחיטתן כשרה. שחיטת נכרי, נבלה, ומטמאה במשא. השוחט בליטה, וכן הסומא ששחט, שחיטתו כשרה. השוחט בשבת, וביום הכפורים, אף על פי שמתחייב בנפשו **{יא}**, שחיטתו כשרה:

פרק א - משנה ב

השוחט במגל יד, בצור, ובקנה, שחיתתו כשרה. הכל שוחטין ולעולם שוחטין, ובכל שוחטין, חוץ ממגל קציר, והמגרה, והשנים, והצפרן, מפני שהן חונקין. השוחט במגל קציר בדרך הליכתה, בית שמאי פוסליו, ובית הלל מכשירין. ואם החליקו שניה, הרי היא כספין:

פרק א - משנה ג

השוחט מתוך הטבעת ושיר בה מלא החוט על פני כלה, שחיתתו כשרה. רבי יוסי בר יהודה אומר, מלא החוט על פני רפה:

פרק א - משנה ד

השוחט מן הצדדיו שחיתתו כשרה. המולק מן הצדדיו, מליקתו פסולה. השוחט מן הערף, שחיתתו פסולה. המולק מן הערף, מליקתו כשרה. השוחט מן הצואר, שחיתתו כשרה. המולק מן הצואר, מליקתו פסולה, שכל הערף פשר למליקה, וכל הצואר פשר לשחיטה. נמצא, פשר בשחיטה, פסול במליקה **[כד]**. פשר במליקה, פסול בשחיטה:

פרק א - משנה ה

כשר בתורין, פסול בבני יונה. כשר בבני יונה, פסול בתורין. תחלת הצהוב, בזה ובזה:

פרק א - משנה ו

כָּשֶׁר בַּפְּרָה, פָּסוּל בַּעֲגָלָה. כָּשֶׁר בַּעֲגָלָה, פָּסוּל בַּפְּרָה. כָּשֶׁר בַּכֹּהֲנִים, פָּסוּל בְּלוּיִם. כָּשֶׁר בְּלוּיִם, פָּסוּל בַּכֹּהֲנִים. טְהוֹר בְּכָלִי חֶרֶשׁ **[כח]**, טָמֵא בְּכָל הַכֵּלִים. טְהוֹר בְּכָל הַכֵּלִים, טָמֵא בְּכָלִי חֶרֶשׁ. טְהוֹר בְּכָלִי עֵץ, טָמֵא בְּכָלִי מִתְּכוּת. טְהוֹר בְּכָלִי מִתְּכוּת, טָמֵא בְּכָלִי עֵץ. הַחֵיב בַּשְּׂקָדִים הַמְּרִים, פְּטוּר בַּמְּתוּקִים. הַחֵיב בַּמְּתוּקִים, פְּטוּר בַּמְּרִים:

פרק א - משנה ז

הַתָּמֵד, עַד שֶׁלֹּא הִחְמִיץ, אֵינוֹ נִקָּח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר, וּפּוֹסֵל אֶת הַמִּקְוָה. מִשֶּׁהִחְמִיץ, נִקָּח בְּכֶסֶף מַעֲשֵׂר וְאֵינוֹ פּוֹסֵל אֶת הַמִּקְוָה. הָאֲחִין הַשְּׂתֵּפִין, כְּשֶׁחִיבִין בְּקִלְבוֹן, פְּטוּרִין מִמַּעֲשֵׂר בְּהֵמָה. כְּשֶׁחִיבִין בְּמַעֲשֵׂר בְּהֵמָה, פְּטוּרִין מִן הַקִּלְבוֹן. כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ מֶכֶר, אֵין קָנִס. וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ קָנִס, אֵין מֶכֶר. כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ מֵאוּן, אֵין חֲלִיצָה. וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ חֲלִיצָה, אֵין מֵאוּן. כָּל מְקוֹם שֵׁישׁ תְּקִיעָה, אֵין חֲלִיצָה. וְכָל מְקוֹם שֵׁישׁ חֲלִיצָה, אֵין תְּקִיעָה. יוֹם טוֹב שֶׁחָל לְהֵיוֹת בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת, תּוֹקְעִין וְלֹא מְבַדְּלִין. בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת, מְבַדְּלִין וְלֹא תּוֹקְעִין. כִּיצַד מְבַדְּלִין, הַמְּבַדְּלִין בֵּין קֹדֶשׁ לְקֹדֶשׁ. רַבִּי דוֹסָא אָמַר, בֵּין קֹדֶשׁ חֲמוּר לְקֹדֶשׁ חֲקֵל:

פרק ב

פרק ב - משנה א

הַשּׁוֹחֵט אֶחָד בְּעוֹף, וּשְׁנַיִם בַּבְּהֵמָה, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. וְרַבּוֹ שֶׁל אֶחָד **[ד]**, כְּמוֹהוּ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, עַד שֶׁשִּׁחַט אֶת הַזֶּרֶדִין. חֲצִי אֶחָד בְּעוֹף **[ה]**, וְאֶחָד וְחֲצִי בַּבְּהֵמָה, שְׁחִיטָתוֹ פְּסוּלָה. רַב אֶחָד בְּעוֹף וְרַב שְׁנַיִם בַּבְּהֵמָה,

פרק ב - משנה ב

השוחט **ו** שְׁנֵי רֵאשִׁין כְּאֶחָד, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה. שְׁנַיִם אוֹחֲזִין בְּסָפִין וְשׁוֹחֲטִין, אֶפְלוּ אֶחָד לְמַעַלָּה וְאֶחָד לְמַטָּה, שְׁחִיטָתוֹ כְּשֶׁרָה:

פרק ב - משנה ג

הִתִּיז אֶת הָרֵאשׁ בְּבֵת אַחַת, פְּסוּלָה. הָיָה שׁוֹחֵט וְהִתִּיז אֶת הָרֵאשׁ בְּבֵת אַחַת, אִם יֵשׁ בְּסָפִין מְלֵא צְנָאֵר, כְּשֶׁרָה. הָיָה שׁוֹחֵט וְהִתִּיז שְׁנֵי רֵאשִׁים בְּבֵת אַחַת, אִם יֵשׁ בְּסָפִין מְלֵא צְנָאֵר אֶחָד, כְּשֶׁרָה. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים. בְּזִמְנֵי שֶׁהוֹלִיךְ וְלֹא הִבִּיא, אוֹ הִבִּיא וְלֹא הוֹלִיךְ. אֲבָל אִם הוֹלִיךְ וְהִבִּיא, אֶפְלוּ כָּל שֶׁהוּא, אֶפְלוּ בְּאִזְמַל, כְּשֶׁרָה. נִפְלָה סָפִין וְשִׁחְטָה, אִף עַל פִּי שֶׁשִׁחְטָה כְּדָרְכָה, פְּסוּלָה, שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים יב), וְזָבַחְתָּ וְאָכַלְתָּ, מִה שֶׁאַתָּה זֹוֹבַח, אֲתָה אוֹכֵל. נִפְלָה הַסָּפִין וְהַגְּבִיחָה, נִפְלוּ כֻלּוֹ וְהַגְּבִיחוֹ, הַשְּׁחִיז אֶת הַסָּפִין וְעָף, וְבֵא חִבְרוֹ **ז** וְשָׁחַט, אִם שָׁחָה כְּדִי שְׁחִיטָה, פְּסוּלָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם שָׁחָה כְּדִי שְׁחִיטָה בְּקוֹר:

פרק ב - משנה ד

שָׁחַט אֶת הַיֶּשֶׁט וּפְסָק אֶת הַגְּרִגְרֵת, אוֹ שָׁחַט אֶת הַגְּרִגְרֵת וּפְסָק אֶת הַיֶּשֶׁט, אוֹ שָׁחַט אֶחָד מֵהֶן **ח** וְהִמְתִּין לָהּ עַד שְׁמִתָּהּ, אוֹ שֶׁחָלִיד אֶת הַסָּפִין תַּחַת הַשְּׁנֵי וּפְסָקוֹ, רַבִּי יִשְׁבֵּב אוֹמֵר, נִבְלָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, טְרַפָּה. כָּל אֲמַר רַבִּי יִשְׁבֵּב מִשּׁוּם רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, כֹּל שֶׁנִּפְסְלָה בְּשִׁחְטָתָהּ **ט**, נִבְלָה. כֹּל שֶׁשִׁחְטָתָהּ כְּרֵאוי וְדָבָר אַחֵר גָּרַם לָהּ לִפְסֹל, טְרַפָּה. וְהוֹדָה לוֹ רַבִּי עֲקִיבָא:

פרק ב - משנה ה

השוחט בהמה חיה ועוף ולא יצא מהן דם, כשרים **יב**, ונאכלים בידיים מסאבות, לפי שלא הכשרו **טו** בדם. רבי שמעון אומר, הכשרו בשחיטה:

פרק ב - משנה ו

השוחט את המסכנת **טז**, רבן שמעון בן גמליאל אומר, עד שתפרס ביד וברגל. רבי אליעזר אומר, דיה אם זנקה **יז**. אמר רבי שמעון, אף השוחט בלילה ולמחר השפים ומצא כתלים מלאים דם, כשרה, שזנקה, וכמדת רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד שתפרס או ביד או ברגל או עד שתכשפש בזנבה, אחד בהמה דקה ואחד בהמה גסה. בהמה דקה שפשטה ידה ולא החזירה, פסולה, שאינה אלא הוצאת נפש בלבד. במה דברים אמורים, שהיתה בחזקת מסכנת. אבל אם היתה בחזקת בריאה, אפלו אין בה אחד מכל הסימנים הללו, כשרה:

פרק ב - משנה ז

השוחט לנכרי, שחיטתו כשרה **יט**. ורבי אליעזר פוסל. אמר רבי אליעזר, אפלו שחטה שיאכל הנכרי מחצר כבד **כא** שלה, פסולה, שסתם מחשבת נכרי לעבודה זרה. אמר רבי יוסי, קל וחמר הדברים, ומה במקום שהמחשבה פוסלת, במקדשיו, אין הכל הולך אלא אחר העובד, מקום שאין מחשבה פוסלת, בחליו, אינו דין שלא יהא הכל הולך אלא אחר השוחט:

פרק ב - משנה ח

השוחט לשם הרים, לשם גבעות, לשם ימים, לשם נהרות, לשם מדברות, שחיתתו פסולה **כב**. שנים או חזין בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מכל אלו, ואחד לשם דבר כשר, שחיתתו פסולה:

פרק ב - משנה ט

אין שוחטין לא לתוך ימים, ולא לתוך נהרות, ולא לתוך כלים. אבל שוחט הוא לתוך עוגא של מים, ובספינה, על גבי כלים. אין שוחטין לגמא כל עקר, אבל עושה גמא בתוך ביתו בשביל שיכנס הדם לתוכה. ובשוק לא יעשה כן, שלא יחקה את המינין:

פרק ב - משנה י

השוחט לשם עולה, לשם זבחים, לשם אשם תלוי, לשם פסח, לשם תודה **כז**, שחיתתו פסולה. ורבי שמעון מכשיר. שנים או חזין בסכין ושוחטין, אחד לשם אחד מכל אלו, ואחד לשם דבר כשר, שחיתתו פסולה **כח**. השוחט לשם חטאת **כט**, לשם אשם ודאי, לשם בכור, לשם מעשר, לשם תמורה **לא**, שחיתתו כשרה. זה הכלל, כל דבר שנדר ונדב, השוחט לשמו, אסור **לב**, ושאינו נדר ונדב, השוחט לשמו, כשר:

פרק ג

פרק ג - משנה א

אלו טרפות **א** בבהמה. נקובת הושט, ופסוקת הגרגרת **ב**, נקב קרום של מח, נקב הלב לבית חללו **ד**, נשברה השדרה ונפסק החוט שלה, נטל הכבד ולא נשתיר הימנו כלום, הראה שנקבה, או שחסרה **ה**, רבי שמעון אומר, עד שתנקב לבית הסמפונות. נקבה הקבה, נקבה המרה, נקבו הדקין, הכרס הפנימית שנקבה, או שנקרע רב החיצונה, רבי יהודה אומר, הגדולה טפח, והקטנה ברובה. המסס **ח** וביית הכוסות **ט** שנקבו לחוץ, נפלה מן הגג, נשתברו רב צלעותיה, ודרוסת הזאב. רבי יהודה אומר, דרוסת הזאב בדקה, ודרוסת ארי בגסה, דרוסת הנץ **יג** בעוף הדק, ודרוסת הגס בעוף הגס. זה הכלל, כל שאין כמות **יט** חיה **כ**, טרפה:

פרק ג - משנה ב

ואלו כשרות בבהמה. נקבה הגרגרת או שנסדקה. עד כמה תחסר. רבן שמעון בן גמליאל אומר, עד פאסר האיטלקי. נפחתה הגלגלת ולא נקב קרום של מח, נקב הלב ולא לבית חללו, נשברה השדרה ולא נפסק החוט שלה, נטלה הכבד ונשתיר הימנה כזית, המסס וביית הכוסות שנקבו זה לתוך זה, נטל הטחול, נטלו הכליות, נטל לחי התחתון, נטל האם שלה, וחרוטה בידי שמים. הגלודה, רבי מאיר מכשיר, ונחכמים פוסלין:

פרק ג - משנה ג

ואלו טרפות בעוף **כה**. נקובת הושט, פסוקת הגרגרת, הפתה חלדה על ראשה, מקום שעושה אותה טרפה, נקב הקרקבו, נקבו הדקין, נפלה לאור ונחמרו בני מעיה, אם ירקים, פסולין. אם אדמים, כשרים. דרסה, וטרפה בכתל, או שרצצתה בהמה ומפרקסת, ושהתה מעת לעת ושחטה, כשרה:

פרק ג - משנה ד

וְאֵלוֹ כְּשֵׁרוֹת בְּעוֹף. נִקְבָּה הַגְּרִגֵּרֹת אוֹ שְׁנִסְדִּיקָה, הַכֶּפֶת הַחֲלָדָה עַל רֵאשָׁה, מִקּוֹם שֶׁאֵינּוּ עוֹשֶׂה אוֹתָהּ טְרֵפָה, נִקְבָּה הַזֶּפֶק. רַבִּי אוֹמֵר, אֶפְלוּ נֹטֵל {כז}. יֵצְאוּ בְּנֵי מַעֲיָה וְלֹא נִקְבוּ, נִשְׁתַּבְּרוּ גַּפְיָה, נִשְׁתַּבְּרוּ רְגְלֵיהָ, נִמְרְטוּ כַּנְּפִיָּה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם נֹטְלָה הַנוּצָה, פְּסוּלָה:

פרק ג - משנה ה

אֲחוּזַת הַדָּם, וְהַמַּעֲשֵׂנֶת, וְהַמְצַנֶּנֶת, וְשֶׁאֲכָלָה הַרְדֵּפְנִי, וְשֶׁאֲכָלָה צוֹאֵת תְּרִנְגוּלִים, אוֹ שֶׁשְׁתַּתָּה מִיֵּם הַרְעִים, כְּשֵׁרָה. אֲכָלָה סֶם הַמּוֹת אוֹ שֶׁהִכִּישָׁה נֶחֶשׁ, מִתְּרַת מְשׁוּם טְרֵפָה, וְאִסוּרָה מְשׁוּם סַכְנַת נֶפְשׁוֹת:

פרק ג - משנה ו

סִימְנֵי בְּהֵמָה וְחִיָּה {ל} נֶאֱמְרוּ מִן הַתּוֹרָה, וְסִימְנֵי הָעוֹף לֹא נֶאֱמְרוּ. אֲבָל אֶמְרוּ חֲכָמִים, כָּל עוֹף הַדּוֹרֵס, טֵמֵא. כָּל שֵׁישׁ לוֹ אֶצְבַּע יִתְרָה, וְזֶפֶק, וְקַרְקָבָנוּ נִקְלָף, טְהוֹר. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בַּר צְדוּק אוֹמֵר, כָּל עוֹף הַחוּלֵק אֶת רְגְלָיו, טֵמֵא:

פרק ג - משנה ז

וּבְחִגְבִּים {לד}, כָּל שֵׁישׁ לוֹ {לה} אַרְבַּע רְגְלִים, וְאַרְבַּע כְּנָפִים, וְקַרְסְלִים, וְכַנְּפָיו חוֹפִין אֶת רַבּוֹ {לו}. רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר, וְשֵׁמוֹ חֲגַב. וּבְדָגִים, כָּל שֵׁישׁ לוֹ סַנְפִיר וְקַשְׁקֶשֶׁת. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, שְׁנֵי קַשְׁקֶשִׁין {לט} וְסַנְפִיר אֶחָד. וְאֵלוֹ הֵן קַשְׁקֶשִׁין, הַקְּבוּעִין בּוֹ. וְסַנְפִירִין, הַפּוֹרֵחַ בָּהֶן:

פרק ד - משנה א

בְּהֵמָה הַמְקֻשָּׁה {א} לִילָד, וְהוֹצִיא הָעֶבֶר אֶת יָדוֹ וְהִחְזִירָהּ, מִתֵּר בְּאֲכִילָה. הוֹצִיא אֶת רֵאשׁוֹ, אֵף עַל פִּי שֶׁחֲזִירוֹ, הֲרִי זֶה כִּלְוֹד. חוֹתֵךְ מֵעֶבֶר שְׂבִמְעִיהָ, מִתֵּר בְּאֲכִילָה. מִן הַטְּחוּל וּמִן הַכְּלִיֹּת, אָסוּר {ב} בְּאֲכִילָה. זֶה הַכֶּלֶל {ו}, דָּבָר שְׂגוּפָה, אָסוּר. שְׂאִינוֹ גּוּפָה, מִתֵּר:

פרק ד - משנה ב

הַמְבַכְּרֵת הַמְקֻשָּׁה לִילָד, מִחֲתוּךְ אֶבֶר אֶבֶר וּמִשְׁלִיךְ לַכְּלָבִים. יֵצֵא רֶבּוֹ, הֲרִי זֶה יִקָּבֵר {ז}, וְנִפְטְרָה מִן הַבְּכוּרָה:

פרק ד - משנה ג

בְּהֵמָה שְׂמֵת עֶבְרָה בְּתוֹךְ מַעֲיָהּ וְהוֹשִׁיט הָרוּעָה אֶת יָדוֹ וְנָגַע בּוֹ, בֵּין בְּבִהְמָה טְמֵאָה, בֵּין בְּבִהְמָה טְהוֹרָה, טְהוֹר. רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, בְּטֵמְאָה, טְמֵא, וּבְטְהוֹרָה, טְהוֹר. הָאִשָּׁה שְׂמֵת וְלָדָה בְּתוֹךְ מַעֲיָהּ וּפְשָׁטָה חִיָּה אֶת יָדָהּ וְנָגַעָה בּוֹ, הַחִיָּה טְמֵאָה טְמֵאָת שְׂבָעָה, וְהָאִשָּׁה טְהוֹרָה עַד שְׂיֵצֵא הַנֶּלֶד:

פרק ד - משנה ד

בְּהֵמָה הַמְקֻשָּׁה לַיֶּלֶד, וְהוֹצִיא עֶבֶר אֶת יָדוֹ וְחִתְּכָה וְאַחַר כֵּן שָׁחַט אֶת אִמּוֹ, הַבֶּשֶׂר טָהוֹר. שָׁחַט אֶת אִמּוֹ וְאַחַר כֵּן חִתְּכָה, הַבֶּשֶׂר מִגַּע נִבְלָה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר [יז](#). וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, מִגַּע טָרְפָה שְׁחִיטָה [יא](#). מֵה מְצִינּוּ בְּטָרְפָה שְׁשִׁיטָתָהּ מִטְהַרְתָּהּ, אִם שְׁחִיטָת בְּהֵמָה תִּטְהַר אֶת הָאֵבֶר. אָמַר לָהֶם רַבִּי מֵאִיר, לֹא, אִם טְהַרָה שְׁחִיטָת טָרְפָה אוֹתָהּ, דְּבַר שְׁגוּפָה, תִּטְהַר אֶת הָאֵבֶר, דְּבַר שְׂאִינּוֹ גוּפָה. מִנִּין לְטָרְפָה שְׁשִׁיטָתָהּ מִטְהַרְתָּהּ. בְּהֵמָה טְמֵאָה אֲסוּרָה בְּאֲכִילָה, אִם טָרְפָה אֲסוּרָה בְּאֲכִילָה. מֵה בְּהֵמָה טְמֵאָה אִין שְׁחִיטָתָהּ מִטְהַרְתָּהּ, אִם טָרְפָה לֹא תִטְהַרְנָה שְׁחִיטָתָהּ. לֹא, אִם אֲמַרְתָּ בְּבֵהֵמָה טְמֵאָה שֶׁלֹּא הִיְתָה לָהּ שְׁעַת הַכֶּשֶׁר, תֹּאמַר בְּטָרְפָה שְׁחִיטָתָהּ לָהּ שְׁעַת הַכֶּשֶׁר [יג](#). טַל לָךְ מֵה שְׁהַבְּאֵת, הִרִי שְׁנוֹלְדָה טָרְפָה מִן הַבְּטוֹן מִנִּין. לֹא, אִם אֲמַרְתָּ בְּבֵהֵמָה טְמֵאָה שֶׁכֵּן אִין בְּמִינָה שְׁחִיטָה, תֹּאמַר בְּטָרְפָה שֵׁישׁ בְּמִינָה שְׁחִיטָה. בֵּן שְׂמֹנֶה חֵי, אִין שְׁחִיטָתוֹ מִטְהַרְתּוֹ, לְפִי שְׂאִין בְּמִינּוֹ שְׁחִיטָה:

פרק ה - משנה ה

הַשּׁוֹחֵט אֶת הַבְּהֵמָה וּמְצָא בָּהּ בֵּן שְׂמֹנֶה חֵי אוֹ מֵת, אוֹ בֵּן תִּשְׁעָה מֵת, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת דָּמוֹ. מְצָא בֵּן תִּשְׁעָה חֵי, טְעוֹן שְׁחִיטָה, וְחַיֵּב בְּאוֹתוֹ וְאֶת בְּנוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אוֹמְרִים, שְׁחִיטָת אִמּוֹ מִטְהַרְתּוֹ. רַבִּי שְׂמַעוֹן שְׂזוּרִי אוֹמֵר, אֶפְלוּ בֵּן שְׂמֹנֶה שָׁנִים וְחוֹרֵשׁ בְּשָׂדֵה, שְׁחִיטָת אִמּוֹ מִטְהַרְתּוֹ. קוֹרְעָה וּמְצָא בָּהּ בֵּן תִּשְׁעָה חֵי, טְעוֹן שְׁחִיטָה [טו](#), לְפִי שֶׁלֹּא נִשְׁחָטָה אִמּוֹ:

פרק ו - משנה ו

בְּהֵמָה שֶׁנִּחְתְּכוּ רַגְלֶיהָ מִן הָאֲרָכְכָה [טז](#) וּלְמִטָּה, כְּשֶׁרָה. מִן הָאֲרָכְכָה וּלְמַעְלָה, פְּסוּלָה. וְכֵן שְׁנִטְלָ צִמָּת הַגִּידִין. נִשְׁבֵּר הָעֶצֶם, אִם רַב הַבֶּשֶׂר קָיָם, שְׁחִיטָתוֹ מִטְהַרְתּוֹ. וְאִם לָאוּ, אִין שְׁחִיטָתוֹ מִטְהַרְתּוֹ:

פרק ד - משנה ז

השוחט את הבהמה ומצא בה שליא, נפש היפה תאכלנה, ואינה מטמאה לא טמאת אכלין ולא טמאת נבלות. חשב עליה, מטמאה טמאת אכלין אבל לא טמאת נבלות. שליא שיצתה מקצתה, אסורה באכילה. סימן ולד באשה, וסימן ולד בבהמה. המבפרת שהפילה שליא, ישליכנה לכלבים. ובמקדשיו, תקבר. ואין קוברין אותה בפרשת דרכים, ואין תולין אותה באילו, מפני דרכי האמרי:

פרק ה

פרק ה - משנה א

אותו ואת בנו, נוהג בין בארץ בין בחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחליו ובמקדשיו. כיצד. השוחט אותו ואת בנו חליו בחוץ, שניהם כשרים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בחוץ, הראשון חיב פרת, ושניהם פסולים, ושניהם {ח} סופגים את הארבעים. חליו בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים בפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים

פרק ה - משנה ב

חליו וקדשים {י} בחוץ, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופטור. קדשים וחליו בחוץ, הראשון חיב פרת ופטור, והשני כשר, ושניהם סופגין את הארבעים. חליו וקדשים בפנים, שניהם פסולים, והשני סופג את הארבעים. קדשים וחליו בפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופטור. חליו בחוץ ובפנים, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופטור. קדשים בחוץ ובפנים, הראשון חיב פרת, ושניהם

פסולים, ושניהם סופגים את הארבעים. חלין בפנים ובחוץ, הראשון פסול ופטור, והשני סופג את הארבעים וכשר. קדשים בפנים ובחוץ, הראשון כשר ופטור, והשני סופג את הארבעים ופסול:

פרק ה - משנה ג

השוחט ונמצא טרפה, השוחט לעבודה זרה, והשוחט פרת חטאת, ושור הנסקל, ועגלה ערופה, רבי שמעון פוטר **יא**, וחכמים מחיבין. השוחט ונתנבלה בידו, והנוחר, והמעקר, פטור משום אותו ואת בנו. שנים שלקחו פרה ובנה, איזה שלקח ראשון, ישחט ראשון. ואם קדם השני, זכה. שחט פרה ואחר כך שני בניה, סופג שמונים. שחט שני בניה ואחר כך שחטה, סופג את הארבעים. שחטה ואת בתה ואת בת בתה, סופג שמונים. שחטה ואת בת בתה ואחר כך שחט את בתה, סופג את הארבעים. סומכוס אומר משום רבי מאיר, סופג שמונים. בארבעה פרקים בשנה המוכר בהמה לחברו צריך להודיעו, אמה מכרתי לשחט, בתה מכרתי לשחט. ואלו הן, ערב יום טוב האחרון של חג, וערב יום טוב הראשון של פסח, וערב עצרת, וערב ראש השנה, וכדברי רבי יוסי הגלילי, אף ערב יום הכפורים בגליל. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שאין לו רוח. אבל יש לו רוח, אין צריך להודיעו. ומודה רבי יהודה **טז** במוכר את האם לחתן ואת הבת לפלה, שצריך להודיע, בידוע ששניהם שוחטין ביום אחד:

פרק ה - משנה ד

בארבעה פרקים אלו משחיטין את הטבח בעל כרחו. אפלו שור שוה אלוף דיגרו ואין לו ללוקח אלא דינר, כופין אותו לשחט, לפיכך, אם מת, מת ללוקח. אבל בשאר ימות השנה, אינו כן. לפיכך, אם מת, מת למוכר:

פרק ה - משנה ה

יום אחד האמור באותו ואת בנו, היום הולך אחר הלילה. את זו דרש שמעון בן זומא. נאמר במעשה בראשית (בראשית א), יום אחד, ונאמר באותו ואת בנו (ויקרא כב), יום אחד. מה יום אחד האמור במעשה בראשית [יח] היום הולך אחר הלילה, אף יום אחד האמור באותו ואת בנו, היום הולך אחר הלילה:

פרק ו

פרק ו - משנה א

כסוי הדם נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלל בפני הבית, בחלון אבל לא במקדשים [א]. ונוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן [ב]. ונוהג בכוי, מפני שהוא ספק. ואין שוחטין אותו ביום טוב. ואם שחטו, אין מכסין את דמו [ג]:

פרק ו - משנה ב

השוחט ונמצא טרפה, והשוחט לעבודה זרה, והשוחט חלון בפנים, וקדשים בחוץ, חיה ועוף הנסקלים, רבי מאיר מתיב, וחכמים פוטרין. השוחט ונתנבלה בגדו, הנוחר, והמעקר, פטור מלכסות:

פרק ו - משנה ג

חרש, שוטה וקטן ששחטו ואחרים רואין אותו, חייב לכסות. בינו לבין

עצמם, פטור מלכסות. וכן לענין אותו ואת בנו, ששחטו ואחרים רואין אותן, אסור לשחט אחריהם. בין לבין עצמן, רבי מאיר מתיר לשחט אחריהן, וחכמים אוסרים. ומודים שאם שחט, שאינו סופג את הארבעים:

פרק ו - משנה ד

שחט מאה {ז} חיות במקום אחד, פסוי אחד לכלן. מאה עופות במקום אחד, פסוי אחד לכלן. חיה ועוף במקום אחד, פסוי אחד לכלן. רבי יהודה אומר, שחט חיה, יכסנה, ואחר כך ישחט את העוף. שחט ולא כסה {ח} וראהו אחר, חייב לכסות. פסוהו ונתגלה, פטור מלכסות {ט}. פסוהו הרוח, חייב לכסות:

פרק ו - משנה ה

דם שנתערב במים, אם יש בו מראית דם, חייב לכסות {יא}. נתערב בין, רואין אותו כאלו הוא מים. נתערב בדם הבהמה או בדם החיה, רואין אותו כאלו הוא מים. רבי יהודה אומר, אין דם מבטל דם:

פרק ו - משנה ו

דם הנתז ושעל הספין, חייב לכסות. אמר רבי יהודה, אימתי, בזמן שאין שם דם אלא הוא. אבל יש שם דם שלא הוא, פטור מלכסות:

פרק ו - משנה ז

בְּמָה **יב** מְכַסִּין, וּבְמָה אֵין מְכַסִּין. מְכַסִּין בְּזָבֵל הַדֵּק, וּבַחֹל הַדֵּק, בְּסִיד, וּבַחֲרֹסִית, וּבַלְּבָנָה וּבַמְּגוּפָה שְׁכֶתֶשׁוּן. אָבֵל אֵין מְכַסִּין לֹא בְּזָבֵל הַגָּס, וְלֹא בַחֹל הַגָּס, וְלֹא בַלְּבָנָה וּמְגוּפָה שְׁלֹא כֶתֶשׁוּן, וְלֹא יִכְפֶּה עָלָיו אֶת הַפְּלִי. כָּלֵל אָמַר רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, דְּבָר שְׁמַגִּידֵל בּוֹ צְמַחִין, מְכַסִּין בּוֹ. וְשְׂאִינוֹ מַגִּידֵל צְמַחִין, אֵין מְכַסִּין בּוֹ:

פרק ז

פרק ז - משנה א

גִּיד **א** הַנְּשֵׂה נוֹהֵג בְּאֶרֶץ **ב** וּבַחוּצָה לְאֶרֶץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשֵׁלֹא בְּפָנֵי הַבַּיִת, בְּחֵלְיוֹ וּבַמְּקַדְשִׁים. וְנוֹהֵג בְּבֵהֶמָה וּבַחֲיָה, בְּיַרְדֵּי שֶׁל יָמִין וּבְיַרְדֵּי שֶׁל שְׂמֹאל. וְאֵינוֹ נוֹהֵג בְּעוֹף, מִפְּנֵי שְׂאִין לוֹ קָף. וְנוֹהֵג בְּשִׁלִּיל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵינוֹ נוֹהֵג בְּשִׁלִּיל. וְחֵלְבוֹ מִתֵּר. וְאֵין הַטְּבַחִין נֶאֱמָנִין עַל גִּיד הַנְּשֵׂה, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמַיִם אוֹמְרִים, נֶאֱמָנִין עָלָיו וְעַל הַחֵלֶב **ח**:

פרק ז - משנה ב

שׁוֹלַח אָדָם יָרֵךְ לְנִכְרֵי שְׁגִיד הַנְּשֵׂה בְּתוֹכָהּ **ט**, מִפְּנֵי שְׁמִקּוּמוֹ נִכֵּר. הַנוּטֵל גִּיד הַנְּשֵׂה, צָרִיךְ שְׂיִטֵּל אֶת כָּלוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, כְּדֵי לְקַיֵּם בּוֹ מִצְוֹת נְטִילָה:

פרק ז - משנה ג

האוכל מגיד הנשה כזית, סופג ארבעים. אכלו ואין בו כזית, חיב. אכל מזה כזית ומזה כזית, סופג שמונים. רבי יהודה אומר, אינו סופג אלא ארבעים:

פרק ז - משנה ד

גרד שנתבשל בה גיד הנשה, אם יש בה בנותן טעם, הרי זו אסורה. כיצד משערין אותה. כבשר בלפת:

פרק ז - משנה ה

גיד הנשה שנתבשל עם הגידים, בזמן שמכירו, בנותן טעם, ואם לאו, כלן אסורין. והרטב, בנותן טעם. וכן חתיכה של נבלה, וכן חתיכה של דג טמא, שנתבשלו עם החתיכות, בזמן שמכירו, בנותן טעם. ואם לאו, כלן אסורות. והרטב, בנותן טעם:

פרק ז - משנה ו

נוהג בטוהרה, ואינו נוהג בטמאה. רבי יהודה אומר, אף בטמאה. אמר רבי יהודה, והלא מפני יעקב נאסר גיד הנשה, ועדין בהמה טמאה מתרת להן. אמרו לו, בסיני נאמר, אלא שנכתב במקומו:

פרק ח - משנה א

כָּל הַבֶּשֶׂר אֲסוּר לְבַשֵּׁל בְּחֶלֶב, חוּץ מִבֶּשֶׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. וְאֲסוּר לְהַעֲלוֹתוֹ עִם הַגְּבִינָה עַל הַשֶּׁלֶחַן, חוּץ מִבֶּשֶׂר דְּגִים וְחִגְבִּים **[ד]**. הַנוֹדֵר מִן הַבֶּשֶׂר, מִתֵּר בְּבֶשֶׂר דְּגִים וְחִגְבִּים. הָעוֹף עוֹלָה עִם הַגְּבִינָה עַל הַשֶּׁלֶחַן וְאִינוּ נֹאכְל, דְּבָרֵי בֵּית שְׁמַאי. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, לֹא עוֹלָה וְלֹא נֹאכְל **[ה]**. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֶה מִקְלֵי בֵּית שְׁמַאי וּמַחֲמֵרֵי בֵּית הַלֵּל. בְּאִיזָה שֶׁלֶחַן אָמְרוּ, בְּשֶׁלֶחַן שְׂאוּכַל עָלָיו. אָבֵל בְּשֶׁלֶחַן שְׂסוּדֵר עָלָיו אֶת הַתְּבַשִּׁיל, נוֹתֵן זֶה בְּצַד זֶה וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ **[ו]**:

פרק ח - משנה ב

צוּרֵר אָדָם בֶּשֶׂר וְגְבִינָה בְּמִטְפַּחַת אַחַת, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יְהוּ נוֹגְעִין זֶה בְּזֶה. רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְׁנֵי אַכְסֵנְאִין אוֹכְלִין עַל שֶׁלֶחַן אֶחָד, זֶה בֶּשֶׂר וְזֶה גְבִינָה, וְאִין חוֹשְׁשִׁין:

פרק ח - משנה ג

טַפַּת חֶלֶב שֶׁנִּפְלָה עַל הַחֲתִיכָה, אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ חֲתִיכָה, אֲסוּר. נֵעַר אֶת הַקְּדֵרָה, אִם יֵשׁ בָּהּ בְּנוֹתָן טַעַם בְּאוֹתָהּ קְדֵרָה, אֲסוּר. הַכֶּחֶל, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת חֶלְבוֹ. לֹא קָרְעוֹ, אִינוּ עוֹבֵר עָלָיו. הַלֵּב, קוֹרְעוֹ וּמוֹצִיא אֶת דָּמוֹ. לֹא קָרְעוֹ, אִינוּ עוֹבֵר עָלָיו. הַמַּעֲלָה אֶת הָעוֹף עִם הַגְּבִינָה עַל הַשֶּׁלֶחַן, אִינוּ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה:

פרק ח - משנה ד

בְּשׁוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה טְהוֹרָה, אֲסוּר לְבַשֵּׁל וְאֲסוּר בְּהִנָּאָה (יב).
בְּשׁוֹר בְּהֵמָה טְהוֹרָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה טְמֵאָה, בְּשׁוֹר בְּהֵמָה טְמֵאָה בְּחֵלֶב בְּהֵמָה
טְהוֹרָה, מִתֵּר לְבַשֵּׁל וּמִתֵּר בְּהִנָּאָה. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, חִיָּה וְעוֹף אֵינָם מִן
הַתּוֹרָה (יג), שֶׁנֶּאֱמַר, לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ, שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים, פָּרֹט לְחִיָּה
וְלְעוֹף וְלִבְהֵמָה טְמֵאָה. רַבִּי יוֹסִי הַגְּלִילִי אוֹמֵר, נֶאֱמַר (דברים יד), לֹא תֹאכְלוּ
כָּל נֶבֶלָה, וְנֶאֱמַר (שם), לֹא תִבְשֵׁל גְּדִי בְּחֵלֶב אִמּוֹ. אֵת שֶׁאֲסוּר מִשׁוּם נֶבֶלָה,
אֲסוּר לְבַשֵּׁל בְּחֵלֶב. עוֹף, שֶׁאֲסוּר מִשׁוּם נֶבֶלָה, יָכוֹל יֵהָא אֲסוּר לְבַשֵּׁל בְּחֵלֶב,
תְּלִמוּד לּוֹמֵר בְּחֵלֶב אִמּוֹ, יֵצֵא עוֹף, שְׂאִין לוֹ חֵלֶב אִם:

פרק ח - משנה ה

קִבַּת נֶכְרִי וְשֶׁל נֶבֶלָה, הֲרִי זוֹ אֲסוּרָה (יז). הַמַּעֲמִיד בְּעוֹר שֶׁל קִבָּה כְּשֶׁרָה,
אִם יֵשׁ בְּנוֹתָן טַעַם, הֲרִי זוֹ אֲסוּרָה. כְּשֶׁרָה שְׂיִנְקָה מִן הַטְּרֵפָה, קִבַּתָּהּ
אֲסוּרָה. טְרֵפָה שְׂיִנְקָה מִן הַכְּשֵׁרָה, קִבַּתָּהּ מִתְּרַת, מִפְּנֵי שֶׁפְּנוּס בְּמַעֲיָה:

פרק ח - משנה ו

חֹמֶר (כ) בְּחֵלֶב מִבְּדָם, וְחֹמֶר בְּדָם מִבְּחֵלֶב. חֹמֶר בְּחֵלֶב, שֶׁהַחֵלֶב מוֹעֵלִין בּוֹ,
וְחִיבִין (כא) עָלָיו מִשׁוּם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא, מֵה שְׂאִין כֵּן בְּדָם. וְחֹמֶר בְּדָם,
שֶׁהֲדָם נוֹהֵג בְּבֵהמָה וְחִיָּה וְעוֹף, בֵּין טְמֵאִים וּבֵין טְהוֹרִים, וְחֵלֶב אֵינּוּ נוֹהֵג
אֶלָּא בְּבֵהמָה טְהוֹרָה בְּלֶבֶד:

פרק ט

פרק ט - משנה א

העור, והרטב, והקפה, והאלל, והעצמות (ה), והגידין (ו), והקרניס, והטלפס, מצטרפין לטמא טמאת אכלים, אבל לא טמאת נבלות. פיוצא בו, השוחט בהמה טמאה לנכרי ומפרקסת, מטמאה טמאת אכלין, אבל לא טמאת נבלות, עד שתמות או עד שיתז את ראשה. רבה לטמא טמאת אכלין ממה שרבה לטמא טמאת נבלות. רבי יהודה אומר, האלל המכנס, אם יש בו כזית במקום אחד, חייב עליו:

פרק ט - משנה ב

אלו שעורותיהן כבשרן, עור האדם (יג), ועור חזיר של ישוב. רבי יוסי אומר, אף עור חזיר הבר. ועור חטופרת של גמל הרפה, ועור הראש של עגל הרד, ועור הפרסות, ועור בית הבשת, ועור השליל, ועור שתחת האליה, ועור האנקה והכח והלטאה והחמט. רבי יהודה אומר, הלטאה כחלדה (טו). וכלן שעבדן או שהלד בהן כדי עבודה, טהורין, חוץ מעור האדם (יז). רבי יוחנן בן נורי אומר, שמנה שרצים יש להן עורות:

פרק ט - משנה ג

המפשיט בבהמה ובחיה, בטהורה ובטמאה, בדקה ובגסה, לשטיח, כדי אחיזה. ולחמת, עד שיפשיט את החזה. המרגיל, כלו חבור לטמאה, לטמא ולטמא. עור שעל הצואר, רבי יוחנן בן נורי אומר, אינו חבור. וחכמים אומרים, חבור, עד שיפשיט את פלו:

פרק ט - משנה ד

עור שיש עליו כזית בשר, הנוגע בציד היוצא ממנו, ובשערה שפנגדו, טמא. היו עליו כשני חצאי זיתים, מטמא במשא ולא במגע, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא אומר, לא במגע ולא במשא. ומודה רבי עקיבא בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסיטן **כב**, שהוא טמא. ומפני מה רבי עקיבא מטהר בעור, מפני שהעור מבטלן:

פרק ט - משנה ה

קולית המת וקולית המקדשים, הנוגע בהן, בין סתומים בין נקובים, טמא. קולית נבלה וקולית השרץ, הנוגע בהן סתומים, טהורים. נקובים כל שהוא, מטמא במגע. מנין שרץ במשא, תלמוד לומר (ויקרא יא), הנגע והנשא, את שפא לכלל מגע, בא לכלל משא, לא בא לכלל מגע, לא בא לכלל משא:

פרק ט - משנה ו

ביצת השרץ המרקמת, טהורה. נקבה כל שהוא, טמאה. עכבר שחציו בשר וחציו אדמה, הנוגע בבשר, טמא. באדמה, טהור. רבי יהודה אומר, אף הנוגע באדמה שפנגד הבשר, טמא:

פרק ט - משנה ז

האבר והבשר המדלדליו **כט** בבהמה, מטמאין טמאת אכליו במקומו, וצריכין הכשר **לב**. נשחטה בהמה, הכשרו בדמיה, דברי רבי מאיר. רבי שמעון אומר, לא הכשרו. מתה הבהמה, הבשר צריך הכשר. האבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר נבלה, דברי רבי מאיר. ורבי

פרק ט - משנה ח

הָאֵבֶר וְהַבֶּשֶׂר הַמְדַלְדֵּלִין בְּאָדָם, טְהוֹרִין. מֵת הָאָדָם, הַבֶּשֶׂר טְהוֹר. הָאֵבֶר
 מְטֵמָא מְשׁוּם אֵבֶר מִן הַחַי וְאֵינוֹ מְטֵמָא מְשׁוּם אֵבֶר מִן הַמֵּת, דְּבָרֵי רַבִּי
 מֵאִיר. וְרַבִּי שְׁמֵעוֹן מְטֵהָר:

פרק י**פרק י - משנה א**

הַזְרוּעַ וְהַלְחָיִים וְהַקֶּבֶה נוֹהֲגִין בְּאֶרֶץ וּבְחוּצָה לְאֶרֶץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשָׁלֹא בְּפָנֵי
 הַבַּיִת, בְּחֵלְיוֹ אֲבָל לֹא בְּמַקְדָּשָׁיו. שֶׁהָיָה בְּדִין, וְיָמָּה אִם הִחְלִין, שְׂאִינֵן חִיבִין
 בְּחֻזָּה וְשׁוֹק, חִיבִין בְּמִתְנֹת, קִדְשִׁים שְׂחִיבִין בְּחֻזָּה וְשׁוֹק, אֵינוֹ דִּין שְׂחִיבִין
 בְּמִתְנֹת. תְּלַמּוּד לּוֹמֵר **[א]** (ויקרא ז), וְאַתָּן אַתֶּם לְאַהֲרֹן הַכֹּהֵן וּלְבָנָיו לְחֶק
 עוֹלָם, אֵין לוֹ אֵלֶּא מָה שְׂאָמוֹר בְּעִנְיָן:

פרק י - משנה ב

כָּל הַקִּדְשִׁים **[ב]** שְׁקָדָם מוּם קְבוּעַ לְהַקְדָּשׁוֹ וְנִפְדּוֹ, חִיבִין בְּבִכּוּרָה
 וּבְמִתְנֹת, וְיוֹצְאִין לְחֵלְיוֹ **[ד]**, לְהַגְזוֹ **[ה]** וּלְהַעֲבֹד, וּלְגָדוֹן וְחִלְבּוֹ מִתֵּר לְאַחַר
 פְּדִיּוֹן, וְהַשׁוֹחֲטִין בְּחוּץ פְּטוֹר **[ו]**, וְאֵין עוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מֵתוֹ יִפְדּוּ, חוּץ
 מִן הַבִּכּוּר וּמִן הַמַּעֲשֵׂר. כָּל שְׁקָדָם הַקְדָּשׁוֹ אֶת מוּמּוֹ, אוֹ מוּם עוֹבֵר:

לְהַקְדִּישׁוּ, וּלְאַחַר מִכָּאן נֹלַד לָהֶם מוֹס קְבוּעַ וְנִפְדּוּ, פְּטוּרִין מִן הַבְּכוּרָה
וּמִן הַמִּתְנֻנּוֹת {ח}, וְאֵינָן יוֹצְאִין לְחֵלִין לְהַגְזִיז וּלְהַעֲבֹד, וּוּלְדָן וּחֲלָבָן אָסוּר
לְאַחַר פְּדִיוֹנָן, וְהַשׁוֹחֵט בְּחוּץ חֵיב, וְעוֹשִׂין תְּמוּרָה, וְאִם מֵתוּ, יִקְבְּרוּ:

פרק י - משנה ג

בְּכוֹר שֶׁנִּתְעַרַב בְּמֵאָה, בְּזִמְן שֶׁמֵּאָה שׁוֹחֵטִין אֶת כֻּלּוֹ, פּוֹטְרִין אֶת כֻּלּוֹ. אֶחָד
שׁוֹחֵט אֶת כֻּלּוֹ, פּוֹטְרִין {יא} לוֹ אֶחָד. הַשׁוֹחֵט לָכֶהוּ וּלְנִכְרֵי {יב}, פְּטוּר מִן
הַמִּתְנֻנּוֹת {יג}. וְהַמְשַׁתֵּף עִמָּהוֹן, צָרִיד שֶׁיִּרְשֵׁם. וְאִם אָמַר חוּץ מִן הַמִּתְנֻנּוֹת,
פְּטוּר מִן הַמִּתְנֻנּוֹת. אָמַר, מָכַר לִי בְּנֵי מַעִיָּה שֶׁל פָּרָה, וְהָיוּ בָּהֶן מִתְנֻנּוֹת, נוֹתֵן
לָכֶהוּ וְאֵינּוּ מְנַכָּה לוֹ מִן הַדָּמִים. לָקַח הַיִּמְנוֹ בְּמִשְׁקָל, נוֹתֵן לָכֶהוּ וּמְנַכָּה
לוֹ מִן הַדָּמִים:

פרק י - משנה ד

גֵּר שֶׁנִּתְגַּיֵּר וְהִיתָה לוֹ פָּרָה, נִשְׁחָטָה עַד שֶׁלֹּא נִתְגַּיֵּר, פְּטוּר. מִשְׁנֵתְגַיֵּר, חֵיב.
סִפֵּק, פְּטוּר {יד}, שֶׁהַמוֹצִיא מִחֲבֵרוֹ עָלָיו הִרְאָהּ. אֵיזָהוּ הַזְּרוּעַ, מִן הַפֶּרֶק
שֶׁל אַרְכָּבָה עַד כַּף שֶׁל יָד. וְהוּא שֶׁל נְזִיר. וּכְנָגְדוֹ בְּרִגְלָהּ, שׁוֹק. רַבִּי יְהוּדָה
אוֹמֵר, שׁוֹק, מִן הַפֶּרֶק שֶׁל אַרְכָּבָה עַד סִבְדָּ שֶׁל רִגְלָהּ. אֵיזָהוּ לְחִי, מִן הַפֶּרֶק
שֶׁל לְחִי עַד פִּקְהָ שֶׁל גְּרִגְרָתָהּ {טו}:

פרק יא

פרק יא - משנה א

ראשית הגז נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחלין אבל לא במקדשין. חמר בזרוע ובלחיים ובקבה מראשית הגז, שהזרוע והלחיים והקבה נוהגים בבקר ובצאן, במרבה ובמעט, וראשית הגז אינו נוהג אלא ברחלות **(ד)**, ואינו נוהג אלא במרבה:

פרק יא - משנה ב

וכמה הוא מרבה. בית שמאי אומרים, שתי רחלות, שנאמר (ישעיה ז), יחיה איש עגלת בקר ושתי צאן. ובית הלל אומרים, חמש, שנאמר (שמואל א כה), חמש צאן עשויות. רבי דוסא בן הרפינס אומר, חמש רחלות גוזזות מנה מנה ופרס, חיבות בראשית הגז. וחכמים אומרים, חמש רחלות גוזזות כל שהן. וכמה **(ח)** נותנין לו. משקל חמש סלעים ביהודה, שהן עשר סלעים בגליל, מלבן ולא צואי, כדי לעשות ממנו בגד קטן, שנאמר (דברים יח), תתן לו, שיהא בו כדי מתנה. לא הספיק לתנו לו עד שצבעו, פטור. לבנו ולא צבעו, חיב. הלוקח גז צאנו של נכרי, פטור מראשית הגז. הלוקח גז צאנו של חברו, אם שיר המוכר, המוכר חיב. לא שיר, הלוקח חיב. היו לו שני מינים, שחופות ולבנות, מכר לו שחופות אבל לא לבנות, זכרים אבל לא נקבות, זה נותן לעצמו וזה נותן לעצמו:

פרק יב

פרק יב - משנה א

שלוח הקן, נוהג בארץ ובחוצה לארץ, בפני הבית ושלא בפני הבית, בחלין אבל לא במקדשין **(א)**. חמר בכסוי הדם משלוח הקן, שפסוי הדם נוהג בחיה ובעוף, במזמן ובשאינו מזמן. ושלוח הקן, אינו נוהג אלא בעוף,

וְאֵינוּ נוֹהֵג אֶלָּא בְּשָׂאֵינוּ מְזַמֵּן. אֵיזְהוּ שְׂאֵינוּ מְזַמֵּן. כְּגוֹן אֲוִזִין וְתִרְנַגּוּלִין
שֶׁקִּנְנוּ בַּפְּרִדָּס. אֲבָל אִם קִנְנוּ בְּבֵית, וְכֵן יוֹנֵי הַרְדְּסִיאוֹת, פְּטוּר מִשְׁלוּחַ:

פרק יב - משנה ב

עוֹף טָמֵא, פְּטוּר מִלְשֵׁלַח. עוֹף טָמֵא רוֹבֵץ עַל בֵּיצֵי עוֹף טָהוֹר, וְטָהוֹר רוֹבֵץ
עַל בֵּיצֵי עוֹף טָמֵא, פְּטוּר מִלְשֵׁלַח. קוֹרָא זָכָר, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב **[ג]**,
וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין:

פרק יב - משנה ג

הִיְתָה מְעוֹפֶפֶת, בְּזַמַּן שֶׁכִּנְפֶיהָ נוֹגְעוֹת בְּקוֹן, חָיִב לְשַׁלַּח. אִין כִּנְפֶיהָ נוֹגְעוֹת
בְּקוֹן, פְּטוּר מִלְשֵׁלַח. אִין שָׁם אֶלָּא אֶפְרוּחַ אֶחָד אוֹ בֵּיצָה אַחַת, חָיִב לְשַׁלַּח,
שֶׁנֶּאֱמַר (דברים כב), קוֹן, קוֹן מִכָּל מְקוֹם. הִיוּ שָׁם אֶפְרוּחִין מִפְּרִיחִין **[ד]** אוֹ
בֵּיצִים מוֹזְרוֹת, פְּטוּר מִלְשֵׁלַח, שֶׁנֶּאֱמַר (שם), וְהָאִם רִבְצָת עַל הָאֶפְרוּחִים אוֹ
עַל הַבֵּיצִים, מָה אֶפְרוּחִין **[ה]** בְּנֵי קִימָא, אִף בֵּיצִים בְּנֵי קִימָא, יֵצְאוּ
מוֹזְרוֹת. וּמָה הַבֵּיצִים צְרִיכִין לְאִמּוֹן, אִף הָאֶפְרוּחִין צְרִיכִין לְאִמּוֹן, יֵצְאוּ
מִפְּרִיחִין. שְׁלַחָה וְחִזְרָה, שְׁלַחָה וְחִזְרָה, אֶפְלוּ אַרְבַּעַה וְחֲמִשָּׁה פְּעָמִים, חָיִב,
שֶׁנֶּאֱמַר (שם), שְׁלַח תְּשַׁלַּח. אָמַר, הָרִינִי נוֹטֵל אֶת הָאִם וּמְשַׁלַּח אֶת הַבְּנִים,
חָיִב לְשַׁלַּח, שֶׁנֶּאֱמַר (שם), שְׁלַח תְּשַׁלַּח אֶת הָאִם. נֹטֵל הַבְּנִים וְהַחֲזִירוֹ לְקוֹן
וְאַחַר כֵּן חִזְרָה הָאִם עֲלֶיהֶם, פְּטוּר מִלְשֵׁלַח:

פרק יב - משנה ד

הַנוֹטֵל אִם עַל הַבְּנִים, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לוֹקָה וְאֵינוּ מְשַׁלַּח. וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים, מְשַׁלַּח וְאֵינוּ לוֹקָה. זֶה הַכֹּלֵל, כָּל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שְׁשֵׁשׁ בָּהֶן קוֹם
עֲשֵׂה, אִין לוֹקִין עֲלֶיהָ:

פרק יב - משנה ה

לא יטל אדם אם על הבנים, אפלו לטהר את המצרע (ח). ומה אם מצוה קלה שהיא כאסור, אמרה תורה (דברים כב), למען ייטב לך והארכת ימים, קל וחקר על מצות חמורות שבתורה: